

Константин Спиров

Да размахваш умряло пиле

„Ако сте се заблудиле,
покрай код от черно биле
не дебъгвай ти, а първо,
размахни умряло пиле.“

Стара хакерска песен.

Юлия намери някаква ниша в ъгъла на коридора се сви вътре. Когато стъпките започнаха да се приближават, тя тихичко си прошепна благодарствена молитва. Ясно беше, че е постъпила по единствения възможно правилен начин, най-малкото защото сега вече се чувстваха характерните скърцащи звуци, които можеше да издава само един скелет. Той идваше, идваше за да вземе душата ѝ!

„Хъх, хъх“... Стоновете ставаха все по-истерично високи... „Ако ме забележи – свършена съм“ – тъжно констатира момичето и се притисна още по-плътнo до стената. В гърба ѝ се опираха някакви пресъхнали дъски, но беше ясно, че са прекалено стари и изгнили, за да могат да бъдат използвани като оръжие... „На такива места, картечници не се намират по улиците, може това би ми се случило по-нататък... ако доживея“

Един бял кокал бавно излезе от сянката и след няколко секунди можеше спокойно да се види цялото туловище на призрака. Юлия се стараеше да стои неподвижна. „Един кратък звук, един случайно излязъл вопъл от гърдите и...“ Пръстите ѝ инстинктивно се вкопчиха в една тухла и от стената се посипа мазилка. Скелетът се обърна. Девојката седна на земята.

– Ох, Джаки ти ли си – облекчено въздъхна Юлия – само да знаеш, как ме изплаши... За малко да те помисля за...

– Слушай, мое малко цвете... Най-малкото е неуважително да ме бъркаш със Еди – той си няма мост на левия горен кътник, а и както вече толкова пъти съм ти обяснявал, подбедрената му кост...

Юлия беше ядосана... не, това би било прекалено меко казано. Юлия беше бясна.

– Слушай, веселяко. Твърде много ми се събра за днес, за да мога да издържа още една лекция по анатомия и физиология на свръхестествените инфантили – заяви тя и очите и убийствено посиняха.

„Морски вълни“, помисли си Джаки, „морски вълни носят кокали“.

– Добре, по-спокойно, момичето ми – чу той гласа си – призоваха ме Поли, Дик и Краш с цел да те измъкна отук. Но ако не искаш – моля, отивам си.

Юлия разсеяно се огледа. Наоколо вирееше единствено лека жълта светлина, акумулаторните батерии на фенерчето бяха на път да изпеят своята лебедова песен. Намираще се на някакво сравнително по-голямо кръстовище, но за повечето от тунелите, които се отделяха беше напълно ясно, че в тях е по-добре човек да не влиза. Най-накрая насъбра сили и отговори, влагайки в гласа си лека ирония, недостъпна за долавяне от

някакъв си призрак.

– Ти самият най-добре знаеш. Дошъл си за да ми помогнеш, вярвам ти че е точно така, но никога не забравяй, че въпреки всичко, ти си само един скелет.

– Не мога да престана да се хиля – тъжно въздъхна Джаки – и все пак, какво искаш от мен. Ще се измъкваме ли?

– Не – отсече Юлия – точно сега, когато съм на път да намеря картата, тази същата, за която, няколко мига преди това, душата ми щяхте да извадите! И сега да си ходя. Сега! Много ви се иска на вас, винаги аз да бъда виновницата за поредния провал. Толкова пъти съм чувала Дик да го мърмори зад гърба ми. И всичко това – в името на моята безопасност, че как иначе? Засега си мълча и не избухвам като вас единствено само от деликатност и може би заради парите, разбира се, но не бива да очаквате това да продължава до безкрай! Все някога и на мен, крехките женски нерви ще започват да изневеряват и тогава аз, като всяко обикновено момиче просто ще започна да крещя... Да, именно, да крещя... Ето така-а-а-а-ееее-айййй!

Джаки се видя в чудо. Ако Юлия беше заета с издаване на високочестотни индивидуални аудио-идентификатори, то би могла да види представление, на което малко смъртни са имали възможността да се наслаждават – танцуващ и отчаяно жестикулиращ скелет. Истерията на Юлия премина така рязко, както беше започнала. Разума най-после й подшушна, че да крещиш заобиколен от врагове в някакъв тъмен лабиринт и то при оскъдната компания на някакъв си скелет не е измежду висшите прояви на здрав разум. Момичето продължи, сякаш нищо не се беше случвало.

– Искам да ми пратиш Поли. Малка е, телепортацията й не изисква особено много енергия, пък и виждаш, че скоро ще ми трябва светлина.

– Мисля, че в момента Поли е заета – продължи да се усмихва Джаки – бори се с една бисквитка, както сигурно се досещаш.

Студени тръпки преминаха по гърба на Юлия. Опита се да зададе въпроса си с напълно спокоен глас, но май не се получи.

– Само не ми казвай, че си е поръчала бисквитката посредством...

– Да, именно – намеси се Джаки – току що Поли последна използва желание и сега Диадемата, която Дик намери, е само една ръждясала гривна и нищо повече.

Юлия просто отказваше да го проумее. Прекалено ужасно беше, за да бъде истина. Толкова много планове, планове, разпростиращи се и до най-малката подробност от тяхното приключение и сега, изведнъж...

този глупав папагал да провали всичко.

– Добре де, въпреки това ми я прати. И после се разкарай.

Джаки кимна с глава и после изчезна. За сметка на това, на рамото на Юлия кацна папагалът Поли.

– Поли иска бисквитка. И пак, и пак, и пак!

Юлия бързо протегна ръка и Поли увисна с главата надолу...

– Боли, пусни ме, веднага ме пусни – гласът на папагала от дрезгав стана жален.

Юлия остана мълчалива и неподвижна. Кой каза, че бездействието било безобидно. Поли започна отчаяно да маха с криле, като бяла гъска в деня на Благодарността. Нейната мъчителка сякаш не забелязваше нищо – продължаваше да си почива... Коленете скръстени, погледа – втрънен в тъмницата, русите къдрици – щръкнали, ръка – неподвижно вдигната на пред, а пръстите – небрежно стиснали краката на Поли... Същинска статуя на свободата.

– Престани, моля ти се остави ме на мира. Ако не го направиш, ще се оттегля.

– Няма да се оттеглиш – най-сетне проговори Юлия – Няма да се оттеглиш и много добре го знаеш. Иначе няма да получиш пари за сладолед.

– Не искам сладолед, искам да ме пуснеш веднага. Тук е студено и тъмно, искам си в къщи. – Във факта, че Поли хленчеше съвсем като малко дете, не се криеше нищо феноменално. Както е известно, хленчещи папагали се срещат много по-често от говорещи скелети.

– И край на приятелството, няма да съдействам пред майка ти да те пуска на купони, както досега – продължи Юлия с тих и садистичен глас.

– Това си е живо изнудване – промърмори Поли. Кръвта прииждаше в главата ѝ. Юлия я пусна. Поли се търкулна по наклонения коридор и се изгуби от погледа ѝ. След малко се върна, обидено отръсквайки пясък от едното си крило.

– И запомни – тържествено изрече Юлия – запомни веднъж за винаги, тук шефът съм аз и моята дума се слуша от всички... Нашата КИС-ВиР банда се състои от шест създания, но всяко изречение, абсолютно всяко, абсолютно всяка дума, излязла от устата на някое от останалите пет, трябва да бъде заповед за теб. Иначе просто няма да се задържиш. Например, когато Дик ти казва: „не кацай върху диадемата“, значи не само не трябва да кацаш върху нея, но даже с крило не трябва да я докосваш. Заради тебе пропиляхме последното си желание, а

можем да се телепортираме на изхода, в момента, когато аз намеря картата... Сега, има поне двадесет начина, по които Еди може да ни спипа натясно, добре, че скелетите не са надарени с особено много мозък, като изключим костния.

– Юлия, сигурна ли си, че противникът е определил Еди за стопер. Вчера у нас... не може да не си прочела. Еди е временно въвн от играта, Сивите Царе отново са се скарали за лидерското място. Д-ехото досега никога не ме е лъгало.

– Диамантеното ехо, зарежи тази работа. Журналисти! Царете вечно се карат и вечно, съвсем случайно побеждават всички. Като казах „всички“, имах предвид и нас, разбра ли ме добре, Поли. Загубим ли отново – парите ни отиват при тях до последния пенс.

– Извинявай Юлия, но не е ли крайно време да тръгваме... Това място е отвратително...

Юлия внимателно се изправи. След това отново сграбчи Поли и рязко я стисна. Два мощни потока жълта светлина започнаха да струят от очите на папагала.

Решиха да поемат по най-десния коридор. Съвсем скоро, галерията се разклони на още три части...

– Хубаво си е, да знаеш математика – каза си Юлия и отново пое по най-десния коридор. След като направи около три пъти същия избор, се спра за миг и въздъхна.

– Поли, не съм ли била вече тук?

– Разбира се, че си била – изсмя се презрително птицата – нали това е мястото, от където тръгнахме... И изобщо не мога да разбера, защо гласът ти е толкова радостен. Загубихме се и това е истината. Въртим се в кръг.

Юлия изгледа папагала и премигна със очи. Светлината я заслепяваше.

– Нима не разбираш, папагалчето ми. Ние я намерихме, намерихме картата... Това, че се завъртяхме в кръг е повече от прекрасно. Това значи, че стените в дясно образуват нещо като пръстен. Картата е вътре в тайника, остава само да намерим входа...

Папагалът изкряска радостно.

– Като стана въпрос за таен вход, може би било разумно да се запишаш, защо стената зад теб, на която са подпрени дъските е от плексиглас. Интересно какво правят тези дъски тук, в компанията на камъни, скали и кал.

– Ей сега ще видим.

Юлия отмести дъските и замахна с крак... Крехката преграда веднага се счупи и Входът на тайния тунел ги очакваше подканващо, като самовила на лунна светлина.

– Готова ли си, Поли?

– Готова съм, Юлия.

Стигнаха почти веднага. Стените на залата бяха покрити с плочки за баня, мазилката на тавана беше прясно измазана, а подът – циментов. В стаята се намираха само три обекта – един параклис, един сандък и един ковчег.

– Стига толкова фенер – оплака се Поли – зави ми се свят. С какво ще започнем.

– Със сандъка, разбира се.

Сандъкът миришеше на лак за мебели. Някой съвсем скоро му бе чистил праха. Светло, гладко дърво, съвсем тънък капак с удобна ръкохватка.

– Картата – извикаха едновременно Поли и Юлия.

– Браво на вас, успяхте – чу се наблизно глас от ковчегата. – Имате моите поздравления за спортните си успехи. А сега бихте ли ми отворили...

– Дик, какво правиш тук – отново извикаха два гласа едновременно.

– Ми затворих го във ковчегата, за да ви убия заедно – каза Еди и се показа иззад параклиса. – Сега го извадете, седнете един до друг, и чакайте, за да приключим с вас колкото се може по-бързо и безболезнено.

Юлия, разбира се не го направи. През последните няколко мига от своя живот във виртуалната реалност, тя продължаваше да разсъждава трезво. Парите им отново отиваха на вятъра. Това значеше и край на тяхната КИС-ВиР банда. Но тази засада, тя можеше да бъде едно единствено нещо – предателство. Наоколо настъпи мрак и Юлия почувства, че това е крайт...

Когато се свести, във КИС-ВиР студиото цареше пълна бъркотия. След като свали очилата, тя успя да забележи, че Февеу-то е съборено хоризонтално. Двама души крещяха и държаха трети. Третият човек се опитваше да каже нещо, но твърде безуспешно – устата му беше запушена.

– Не, не, удари го по-силно, ето така. – Дик размаха юмрук и демонстрира върху нещастника. Нещастникът беше Краш.

– Юда – допълни Джаки и разтърси Краш за раменете – колко ти платиха, за да ни предадеш.

Краш беше целият омотан в кабела – удължител на хранващия блок. Странно – погледът му беше замъглен, лицето – твърде бледо. Устните продължаваха да се опитват да мърдат – сякаш беше дрогиран. Близкия край на хавлиената кърпа беше потъмнял от слюнката му. Юлия чак сега проумя – Краш наистина бе дрогиран, сензорите бяха махнати, но диадемата – блокировчик беше заклинена в импровизираното въже. Явно Дик, който имаше най-голям опит в КИС-ВиР войните, се беше свързал няколко секунди преди останалите и с предварително подготвен жест беше изключил регенератора на Краш.

Формално погледнато, нямаше начин, по който регенератора да бъде изключен – хранващите кабели водеха директно до близкия КИС-ВиР разпределител заедно с информационната линия и всеки опит за изключване се регистрираше като срив на системата. Ако повредата се оказеше умишлено причинена, отчиташе се служебна загуба и бандата, освен че губеше залога, заплащаше щетите в десетократен размер. Алтернативата беше повече от ужасна – лишаване от граждански права в тяхната хазартна част. На практика, размерът на залога им беше толкова голям, че цената на разбитата интерфейсна платка изглеждаше като пари за бонбон.

– Какво ще го правим – попита Юлия.

– На първо време ще намерим друго, по-добро въже – отвърна Дик – да имаш някаква идея?

– Мисля, че ще измислим нещо, ще можете ли през това време да го държите така?

– Не мога – простена Дик – трябва да стигна до разпределителя преди бригадата по поддръжка. През това време вие двамата с Джаки трябва да оправите бъркотията с кабела.

В този момент, КИС-ВиР студиото бе залято от множество застъпващи се гласове.

– Но, како...

– Ти ще мълчиш, малката, все още си твърде зелена.

– Млък! С колко време разполагаш?

– С най-много половин час. Имаш ли някакъв тежък предмет?

– Бейзболна бухалка ще ти свърши ли работа?

– Става, става. Да ти се намира освен това, между женските принадлежности и някакъв стар и бавен Мортус процесор.

- Не задавай мръсни въпроси, Дик.
- По дяволите, още малко ще я изпусна.
- Юлия, моля те! Залогът е твърде голям. Не, Джаки, не, не. Дръж му диадемата в това положение и няма да може да мърда. Юлия, моля те, побързай.
- Майка ми май имаше някъде, секунда...
- Нямаме никакво време, Юлия... Не, Поли, не ми подавай поялника, в колата си имам програмираем. Пък и този ще ви трябва за платката.
- Ето го Мортуса, но още веднъж повтарям. Не е мой, а на майка ми.
- Спокойно държа го.
- Не му помагай, Поли. Дръпни се някъде или изчезни.
- Всичко е наред.
- Момент, а откъде ще вземем печат.
- По дяволите.
- Юлия, изобщо не ме интересува, на кого е този скапан Мортус. Достатъчно ли е бавен.
- Сигурна съм.
- Хей, а със печата какво ще правим. Момчета и момичета, какво ще правим с печата...
- Ще я уредим някък си. Техниците ще дойдат първо при разпределителя – тъпи бюрократи. Юлия, този модел на Мортуса ми се струва твърде нов – прекалено е бърз. На мене ми трябва яка и груба мъжка сила.
- Дявол да го вземе, Дик, повярвай ми, достатъчно е груб. Знам го от собствен опит, ако искаш да знаеш.
- Добре, това е достатъчно. Аз тръгвам, вие не изпускате Краш. Можете да го поразпитате, но много внимателно. – Дик грабна бухалката и хукна.
- Хей, Дик, почакай малко. Забрави си Мортуса.
- Дик се спря и направи твърде красноречива физиономия.
- Мразя да държа гадни предмети в ръцете си. Просто с Краш се бяхме хванали на бас, че имаш Мортус в къщата си.
- Ах, вие, мръсници такива.
- Можеш да си го изкараш на Краш. Аз трябва да тръгвам. Ти можеш да ме целунеш за раздяла – но много, много нежно. Героят отива на война.
- Ела при мен, скъпи мой герой.

– Уфф, ухх! Зла жена! Джаки, намери ми бързо лейкопласт. Ако ухото ми остави кръв в разпределителната станция, става наистина лошо. Между другото, Юлия, аз само се пошегувах. Моргуса наистина ми трябва, ще ти обясня после защо...

– И гледай да измислиш някакво добро обяснение.

– Окей, тогава довиждане на всички. Юлия, ти ми стискай палци, а Джаки ако иска може да се моли.

Дик изчезна, след малко се чу бръмчене на двигател.

– Бедната станция – възкликна Джаки.

– Не съм толкова сигурна – каза замислено Юлия – защитата и трябва да е твърде добра. Не съм чувал никой да го е правил преди. Как според теб, Дик ще успее да хакне и изгори станцията само за петнадесет минути?

– А според теб, за какво му е грубата мъжка сила?

– Вие двамата – извика Поли – обяснете ми най-после някои неща... Играта свърши, кажете ми, какво става наоколо.

– Нима не си и обяснила Юлия? Срам ли я е било. Добре, тогава аз ще се справя с тази задача. Гледай сега, моето дете. Както сигурно си се досетила, обяснението със щъркелите е твърде неприемливо. Да си виждала понякога зайци, или пък да кажем – котенца.

– Не на мене тези, Джаки. Кажи ми какво стана с играта...

– Добре де, добре... Създадохме един хардуерен проблем докато бяхме на линия и сега трябва да го замаскираме. На негово място трябва да измислим друг, заради техниците. Той трябва да е достатъчно далече от нас, на място – недостижимо няколко секунди преди края...

– Тоест, вие искате да кажете, че ако ни спипат натоварваме се и с глобите, а в случай на късмет, всичко ще започне отново, така ли?

– Джаки е твърде добър към тебе, братовчедке. Ако зависеше от мен, щеше да си стоиш на бюрото, да си учиш уроците по литература, а аз да влизам в стаята ти през половин час, и да проверявам, дали продължаваш да четеш Уилям Гибсън от терминала, или криеш в чекмеджето под дисплея някоя забавна книжка като Уилям Шекспир...

– Юлия, но ти ми обеща да ми върнеш парите веднага след играта.

– Скъпа Поли, играта още не е приключила.

– Забелязвам Юлия. Но моля те, бъди поне по-мила с мен.

– Извинявай, в момента всички сме изнервени. Трябва да е заради този предател тук.

Краш кимна с глава. През последните петнадесет минути единствено кимаше с глава.

- Въже трябва – каза Юлия.
- Уви, вече нямаме белезници.

Поли скочи и изчезна в коридора. След малко се върна с въжето си за скачане. Джаки хвана ръцете на пленника, а Юлия ги завърза добре. Сега вече можеха да освободят охраняващия кабел.

Диадемата-блокировчик падна на земята, наоколо се разнесе камбанен звън. Въздишка се изтръгна от носа Краш, устата му продължаваше да бъде запушена.

Юлия се усмихна зловещо, така, както само една жена може да се усмихва – добре го бяха подредили, все пак.

Поли видя лицето ѝ и също се усмихна... в подобни мигове, беше лесно да се почувства – има за какво да се живее. Колко приятно е да си сред по-големи от теб, наоколо да кипи трескава активност. Поли беше една от трите осиновени сестри на Юлия – една сутрин баща им, компютърен техник, излезе на работа и повече не се завърна. Точно като в песента „О, мой техник, бъди войник, брани със щик човешкия си лик.“ Сега Юлия беше за нея всичко.

Веждите на четиригодишната Поли бавно се свиха – трябваше да измисли какъв подарък за Юлия – нещо, каквото харесват възрастните момичета – скоро идваше нейният осми рожден ден.

Междувременно играта продължаваше.

24 Октомври 1994, София

КРАЙ

© 1994 Константин Спиров

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1249>]